

[Damsgaard.]

ikke se dem alle i dag, men vigtigt er det, at vi træffer afgørelser, der styrker erhvervslivets konkurrenceevne og giver os nogenlunde frie hænder til at møde det uforudsete. Vi værner alle vor velstand — de, der har nogen — men vi kommer til at give afkald. De, der har mest, giver mest, ellers sanerer vi ikke vor fælles økonomi, og uden at det sker, kan erhvervslivet efter min mening ikke give den fremgang og give det grundlag for en solid, højere levestandard, som vi jo alle ønsker og stræber efter.

Jeg skal gerne bidrage til en indsats mod de alt for voldsomme offentlige udgiftsstigninger — og det mener jeg virkelig det er — ved at pege på nogle retningslinjer, som vi mener vil kunne hjælpe.

Det drejer sig først og fremmest om en udbygning af den flerårige budgetlægning, som venstre har presset på for at få gennem snart mange år. Jeg glæder mig over finansministerens forståelse og gradvise imødekommelse af vore synspunkter på dette område, men der var jo også i finansministerens fremsættelsestale oplysninger, som understreger behovet for at gå videre ad den vej. Finansministeren nævnte bl. a., at det personalebehov, som de enkelte institutioner forventer at få dækket i de kommende år, samlet langt overstiger det personale, som vil være til rådighed. Her er et af de områder, hvor en bedre planlægning bør sikre overensstemmelse. Vi har jo ikke megen glæde af at fremskynde en bestemt institutions udvidelse, hvis der først flere år efter vil være personale til at tage denne institution effektivt i brug. En sådan planlægning kan også sikre en bedre anvendelse og udnyttelse af de offentlige midler, så vi bedre kan sætte ind netop dér, hvor vi skønner flaskehalsen er. Det er jo også en besparelse at få mere gavn af skattepengene, og det er måske netop et af de områder, hvor man kunne spare noget ved at udnytte det, jeg kalder skattepengene, bedre.

På et konkret område, nemlig personalebehovet og uddannelseskapaaciteten inden for de sociale områder, husker jeg, at venstre rejste problemet sidste forår i investeringsudvalget. Vi fik tilsagn om en redegørelse til september i år, tror jeg. Der er,

så vidt jeg ved, stadig ikke kommet nogen — jeg kan selvfølgelig have overset den.

Et andet område er de såkaldte lovbundne udgifter, som hr. Lysholt Hansen også var inde på. Der lyder hvert år ligesom et lettelsens suk fra finansministeren, når han i sin fremsættelse kan skyde en stor del af udgiftsstigningen hen på disse poster, for det er, som om ingen rigtig har ansvar for disse såkaldte lovbundne udgifter, og så har vi det jo for de fleste, for alle.

Men jeg vil gerne sige: mon vi ikke skulle indse, at ganske som de beslutninger, vi træffer i år, kan have virkninger langt ind over kommende finansår, så kaster fortidens beslutninger skygge ind over det finansår, vi nu drøfter, og vi giver dem måske lov til at kaste skygge længe efter, at også deres baggrund er forsvundet. Her tænker jeg altså på disse næsten hellige såkaldte lovbundne udgifter. Det kunne sikkert være nyttigt, om vi gennemførte den regel, at enhver udgiftspost, hvis lovgrundlag ligger mere end 5 år tilbage, skulle tages op til en særlig vurdering, så vi derved bedre kunne sortere dem fra, hvis begrundelser i mellemtiden er forsvundet eller blevet meget svage. Jeg rejser det som et spørgsmål. Jeg tror, det kunne være nyttigt. En sådan regel kunne måske også bidrage til en løbende rationalisering af administrationen, for også forældede love kræver jo administration.

Den store administration skyldes bl. a., at folketinget giver administrationen for meget at administrere og nok tit glemmer at skære de administrative opgaver væk, som tiden er løbet fra. Når finansministeren desuden nævner, at ikke mindre end 1.900 mill. kr. af udgiftsstigningen skyldes pris- og lønstigninger, så giver det anledning til dels, som det alt er sket, at minde om finansudvalgets enstemmige opfordring til finansministeren sidste forår om særlig at være på vagt over for statens stadige personaleudvidelser, dels at pege på, at inflationen også ad denne vej kræver sin pris og gør skatterne større, end det ellers ville være nødvendigt.

For et par år siden blev der sat en tælling i gang af statens personale, og det har man moret sig lidt over. Jeg forstår, at man endnu ikke er blevet færdig med at tælle